

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ [8]

Γουίλλιαμ Χάντ

Ἡ δουλειά μου με τὸ χιόνι

Ἡ δουλειά μου με τὸ χιόνι εἶναι κρίσιμη,
ἐνῶ ἡ δική σου, ὁμορφη γυναίκα, εἶναι με τὸ
νερό.

Τὸ τμήμα μου ποὺ εἶναι ὁ ἄνεμος
σχορπάει τὸ χιόνι πάνω στὴ φεγαρόβαθη λι-
μουλά.

Ὅπου δοκιμάζω νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὰ τὰ χιονέ-
νια ἱχνη

τῶν χειλιῶν σου καὶ τῶν στηθίων σου.

Εἶσαι φευγαλέα σὰν τοὺς δρόμους ποὺ στα-
θερὰ διακλαδώνονται.

Τὸ ἴδιό σου εἶναι τῶν μαλακὰ ὑφούμενων
λόφων

καὶ τ' ὄνομά σου, ποὺ τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω,
τὸ φωνάζω τόσο εὐκόλα ὅσο ὁ ἄνεμος μιλάει
τὴ νύχτα.

Ἄλλεν Γκίνσπεργκ (1926)

Ἔνα σουπερμάρκετ στὴν Καλιφόρνια

Τι σκέψεις ἔχω γιὰ σένα ἀπόψε, Γουόλτ Γου-
ίτμαν, ποὺ κατηφόρισα τὶς παρόδους κάτω
ἀπ' τὰ δέντρα με πονοκέφαλο σ' αὐτοσυναί-
σθηση κοιτάζοντας τὴν πανσέληνο.

Στὴν πενιασμένη μου κόπωση καὶ γυρεύοντας
νὰ ψωνίσω εἰκόνες, πῆκα στ' ὅλο νέον σου-
περμάρκετ τῶν φροντῶν, ὀνειρεύοντας τὶς
ἀπαριθμήσεις σου!

Τι ροδάκινα καὶ τι μισοφωτὰ! Ὀλόκληρες οἰ-
κογένειες νὰ ψωνίζουν στὴ νύχτα! Πτέρυ-
γες γεμάτες σῶζυγους. Σῶζυγες μέσα στ'
ἀδρανῆς μορὰ μὲς στὶς ντομάτες! — κι
ἐσύ, Γκαρθία, Λόρκα, τί ἔκανες χάμω δίπλα
στὰ καρπούζια;

Σὲ εἶδα, Γουόλτ Γουίτμαν, ἄτεκνον, μοναχι-
κὸ γέρο—σκάφτη, νὰ ψάχνεις τὰ κρέατα
μὲς στὸ ψυγεῖο καὶ νὰ ματιάξεις τὰ παιδιὰ
τοῦ μπαζιλίκου.

Σ' ἄκουσα νὰ κάνεις στὸ καθένα ἐρωτήσεις:
Ποῖς σκότωσε τὰ χοιρινὰ παῖδιάκα; Πόσο
οἱ μπανάνες; Εἶσαι ὁ Ἀγγελὸς μου;

Περιπλανήθηκα μέσα κι ἔξω στὶς γυαλιστε-
ρὲς σειρὲς ἀπὸ κονσέρβες ἀκολουθώντας σε
κι ἀκολουθούμενος στὴ φαντασία μου ἀπ'
τὸν ἀστυνομικὸ τοῦ μαγαζιῶ.

Μὲ δρασκελιὲς κατεβήκαμε τοὺς ἀνοιχτοὺς
διαδρόμους μαζί στὴν ἐρημικὴ φαντασία
μας δοκιμάζοντας ἀγκινάρες, τρώγοντας
κάθε παγωμένη λιχουδιὰ καὶ ποτὲ περνών-
τας τὸ ταμεῖο.

Ποῦ πᾶμε, Γουόλτ Γουίτμαν; Οἱ πόρτες κλεί-

νουν σὲ μιὰ ὥρα. Κατὰ ποῦ δείχνει ἀπόψε
τὸ γένι σου;

(Ἀγγίζω τὸ βιβλίο σου κι ὀνειρεύομαι τὴν ὀ-
δύσσειά μας στὸ σουπερμάρκετ καὶ νιώθω
ἄσχετος).

Θὰ περπατᾶμε ὅλη νύχτα ἐρημικοὺς δρόμους;
Τὰ δέντρα βάνουν ἥσσιο στὸν ἥσιο, δίχως
φῶτα τὰ σπῆτι, θά 'μαστε κι οἱ δυὸ μας
μοναχικοί.

Θὰ σεργιανᾶμε ὀνειρεύοντας τὴ χαμένη Ἀ-
μερικὴ τῆς ἀγάπης πέρα ἀπ' τὰ γαλάζια
αὐτοκίνητα στὰ γκαράζ τους, κατὰ τὸ σπῆ-
τι τοῦ σιωπηλοῦ ἐξοχικοῦ μας;

Ἀχ ἀκριβὲ μου πατέρα, γκριζογένη, μοναχικὴ
γέρο δάσκαλε τοῦ θάρρους, τί Ἀμερικὴ
ορῆκες ὕταν ὁ Χάρος παρήτση τὸ σταλὶν
τῆς περατορικῆς δάρκας του καὶ βγήκες σὲ
μιὰ ὄχθη με καπνὸ καὶ στάθιρες κοιτάζον-
τας τὴ δάρκα νὰ χάνεται στὰ μαύρα νερὰ
τῆς Λήθης;

Μήνυμα

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχουμε ἀλλάξει

φινέψει τυλίξει δουλέψει

κλάψει καὶ κατ..... μαζί

ξυπνάω τὸ πρωτὶ

μ' ἕνα ὄνειρο στὰ μάτια μου

μὰ ἐσύ εἶσαι στὴ Νέα Ὑόρκη

θυμώντας με Ὡραία

σ' ἀγαπᾶω σ' ἀγαπᾶω

κι οἱ ἀδερφοί σου εἶναι τρελοὶ

δέχομαι τὶς μεθυσμένες τους περικιτῶσεις

Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ εἶμαι μόνος

εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἀνακάθομαι στὸ κρε-

βάτι

χωρὶς κανέναν γιὰ ν' ἀγγίξω στὸ γόνατο,

ἄντρα

ἢ γυναίκα δὲ μὲ νοιάζει πιά, ἐγὼ

θέλω ἀγάπη γεννήθηκα γιὰτὶ σὲ θέλω τώρα

κοντὰ μου

Ἐπερωχεῖναια ποὺ βράζετε πάνω στὸν Ἀτ-

λαντικὸ

Ντελικᾶτοι χαλυβοσκελετοὶ ἀτέλειωτων οὐρα-

νοξυστῶν

Πίσω ἄρηχ τοῦ κατευθυνόμενου μουγκρητοῦ

πάνω ἀπ' Λαίκερστ

Ἐξη γυναῖκες ποὺ χορεύουν μαζί σὲ μιὰ κόκ-

κινὴ σκηνὴ γυμνῆς,

Τὰ φύλλα εἶναι πράσινα σ' ὅλα τὰ δέντρα

τώρα στὸ Παρίσι

θὰ γυρίσω σπῆτι σὲ δυὸ μῆνες καὶ θὰ σὲ κοι-

τάξω μὲς στὰ μάτια.

Ρόμπερτ Κρήλυ (1926)

Ἔνα δῶρο μεγάλης ἀξίας

Ὡ αὐτὸ τὸ ἄλογο ποὺ βλέπω τόσο ψηλὸ